

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 415/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. P. M., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9 T 36/2008 zo 17. júna 2008 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 89/2008 z 22. júla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2008 doručená sťažnosť V. K., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. M., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 36/2008 zo 17. júna 2008 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 89/2008 z 22. júla 2008.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Rozhodnutím Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 17. 6. 2008, sp. zn.: 9T/36/2008, Okresný súd podľa § 79 ods. 3 Tr. por., v spojení s § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. neprijal písomný sľub sťažovateľa a zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola súdu doručená dňa 9. 5. 2008, podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi, pričom zároveň rozhodol o väzbe sťažovateľa tak, že v zmysle § 244 ods. 5 Tr. por. väzba ďalej trvá.

Proti uvedenému uzneseniu podal v zákonnej lehote prokurátor Okresnej prokuratúry v Dolnom Kubíne ako aj sťažovateľ sťažnosť, o ktorých rozhodol Krajský súd v Žiline dňa 22. 7. 2008, pod sp. zn.: 1To/89/2008.

Krajský súd citované uznesenie okresného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. b) ods. 2 Tr. por. zrušil v časti - vo výroku, ktorým podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. okresný súd odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal...

Krajský súd v Žiline v odôvodnení svojho uznesenia uvedeného v čl. I. tejto sťažnosti uvádza, že po preskúmaní trestného spisu sa stotožnil s názorom okresného súdu, že postupom vyšetrovateľa v prípravnom konaní pri výsluchu poškodenej A. P. zo 6. 1. 2008 boli porušené práva obvineného na jeho obhajobu, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 213 Tr. por., pričom v tejto súvislosti v podrobnostiach krajský súd odkázal na odôvodnenie uznesenia okresného súdu.

Krajský súd ďalej uvádza, že v prejednávanom prípade vyšetrovateľ obvineného vôbec nepoučil v zmysle § 213 Tr. por. o možnosti zúčastniť sa výsluchu poškodenej, pričom v tejto dobe obvinený nemal ustanoveného obhajcu, a preto výsluch poškodenej nebol vykonaný v súlade s Trestným poriadkom, a preto tento výsluch nie je možné prečítať v zmysle ustanovenia § 263 ods. 4 Tr. por. na hlavnom pojednávaní a súd k tejto zápisnici pri svojom rozhodovaní nesmie vôbec prihliadať.

V súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva obvineného na obhajobu Krajský

súd dodáva, že na hlavnom pojednávaní nebude možné prečítať ani konfrontácie medzi obvineným a poškodenou, pretože tieto konfrontácie neboli vykonané v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. a to najmä z dôvodu, že výsluch poškodenej nebol vykonaný v súlade so zákonom, tento výsluch „akoby neexistoval“, nebolo teda čo konfrontovať s výpoveďou obvineného.

V závere odôvodnenia Krajský súd uvádza, že ak poškodená využije svoje právo v zmysle ustanovenia § 130 Tr. por. a odmietne vypovedať na hlavnom pojednávaní, zápisnicu o výpovedi z prípravného konania nebude možné čítať a nie je možné prečítať ani zápisnice o jej konfrontácii s obvineným, avšak tieto skutočnosti nemohli byť dôvodom na postup podľa § 244 ods. 1. písm. h) Tr. por., pretože ostatné dôkazy, ktoré sú založené v trestnom spise boli vykonané v súlade so zákonom a odôvodňujú postavenie obvineného pred súd.

Krajský súd nepovažoval sťažnosť obvineného za opodstatnenú, a preto ju zamietol ako nie dôvodnú postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.

V predmetnom konaní bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. zn.: 0Tp/1/08 zo dňa 8. 1. 2008, podľa § 87 ods. 1 Tr. por. , v spojení s § 72 ods. 2 Tr. por., z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., pričom väzba obvineného začala dňa 5. 1. 2008 o 21.30 hod. a vykonáva sa v Ústave na výkon väzby v Ružomberku...

Osobná sloboda sťažovateľa bola obmedzená, tak ako to vyplýva z uznesenia okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 8. 1. 2008, podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c), pričom podkladom pre toto rozhodnutie bol prokurátorom predložený vyšetrovací spis s tým, že súd odôvodnil svoje rozhodnutie tak, že vyšetrovanie predmetného skutku bude ďalej pokračovať, avšak už v čase rozhodovania bolo preukázané, že medzi obvineným a poškodenou je problematické vzájomné spolužitie, že v dôsledku odlišných pohľadov na mieru vzájomnej zodpovednosti či už za chod domácnosti, alebo za prevádzku obchodu, dochádza medzi nimi k hádkam, ktorých intenzita sa stupňuje a pokiaľ počas hádky začal obvinený používať svoju fyzickú silu namiesto argumentov, je tu obava, že vo svojom násilnom konaní voči družke by pokračoval aj v prípade ďalšej hádky, čomu je potrebné zabrániť, pričom obvinený zatiaľ neponúkol žiadne reálne uskutočniteľné riešenie vzťahu k poškodenej, a preto hrozí, že v prípade prepustenia na slobodu by sa usiloval násilím

riešiť vzniknuté problémy...

V odôvodneniach uznesení Okresného súdu v Dolnom Kubíne ako aj Krajského súdu v Žiline, uvádzaných v čl. I. tejto sťažnosti, súdy zhodne konštatujú, že došlo k porušeniu práv obvineného na obhajobu, že nemožno použiť vykonané dôkazy v ďalšom konaní, dokonca Krajský súd uvádza, že takto vykonané dôkazy „akoby neexistovali“, avšak ani jeden zo súdov nepostupoval, podľa nášho názoru zákonným spôsobom, keď ponechal sťažovateľa vo väzbe, pretože ak sa uvádza v odôvodnení uznesenia Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 8. 1. 2008, že z predloženého vyšetrovacieho spisu zistil, že návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby je dôvodný, potom po ustálení, že v predmetnej veci dôkazy vykonané medzi obmedzením osobnej slobody sťažovateľa a jeho vzatím do väzby, na základe ktorých bol obvinený vzatý do väzby, nie sú vykonané zákonným spôsobom, sa mali súdy zaoberať otázkou trvania dôvodov väzby, pričom, podľa nášho názoru, v terajšom stave konania neexistujú dôvody, ktoré by oprávňovali súd na obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa.

Uvedenými rozhodnutiami boli podľa nášho názoru porušené práva sťažovateľa a to najmä právo zakotvené v ustanoveniach článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V priebehu predmetného trestného konania boli vykonané aj ďalšie dôkazy, ktoré však nepreukazujú, že by boli splnené zákonné podmienky väzby, ani že by trvali dôvody väzby, ani z nich a ani zo správania sťažovateľa nevyplýva dôvodná obava, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil...“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Práva sťažovateľa V. K., ... na osobnú slobodu zaručené článkom 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozhodnutiami Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 17. 6. 2008, sp. zn.: 9T 36/2008 a Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. 7. 2008, sp. zn.: 1To/89/2008.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Okresného súdu v Dolnom

Kubíne zo dňa 17. 6. 2008, sp. zn.: 9T/36/2008 a uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. 7. 2008, sp. zn.: 1To/89/2008.

3. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu v Dolnom Kubíne, aby obnovil stav pred porušením základného práva sťažovateľa V. K., ... tak, že ho okamžite prepustí z väzby na slobodu.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi V. K., ... primerané finančné zadostučinenie v čiastke 100.000,-Sk.

5. Okresný súd v Dolnom Kubíne a Krajský súd v Žiline sú povinný nahradiť sťažovateľovi V. K., ... trovy právneho zastúpenia v čiastke 9.067,- Sk na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. M.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní časti námietok sťažovateľa smerujúcich proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 9 T 36/2008 zo 17. júna 2008 ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Je nepochybné, že proti uzneseniu okresného súdu mal sťažovateľ právo podať sťažnosť, čo aj využil. V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 272/08).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 89/2008 z 22. júla 2008. Už pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v danej časti sa javí ako zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07, III. ÚS 271/07).

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že krajský súd síce v napadnutom uznesení konštatoval, že v priebehu prípravného konania došlo k vykonaniu niektorých dôkazov nezákonným spôsobom, a teda že tieto nemôžu byť použité v konaní pred súdom, pretože nimi boli porušené práva sťažovateľa na obhajobu, ale aj napriek tomu krajský súd neprepustil sťažovateľa z väzby, hoci podľa jeho názoru dôvody ďalšieho trvania väzby tým nie sú dané, čo sa snažil preukázať aj písomným sľubom.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti skúmal, či skutočnosti uvádzané sťažovateľom sú relevantné a spôsobilé porušiť ním označené základné práva.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd upriamil pozornosť na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorým bolo zrušené prvostupňové rozhodnutie v časti, ktorou podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku bola obžaloba odmietnutá a vec vrátená prokurátorovi na došetrenie a okresnému súdu bola uložená povinnosť, aby vo veci znovu konal a rozhodol, a ktorým bola zároveň sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia okrem iného vyplýva:

„Napadnutým uznesením Okresný súd v Dolnom Kubíne podľa § 79 ods. 3 Tr. por. v spojení s § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. neprijal písomný sľub obvineného, a zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi a napokon podľa § 244 ods. 5 Tr. por. rozhodol, že väzba obvineného ďalej trvá.

Proti uzneseniu podal riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote sťažnosť okresný prokurátor, ako aj obvinený. Sťažnosť okresného prokurátora smerovala proti výroku uznesenia, ktorým súd podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi. Sťažnosť obvineného V. K. smerovala proti výrokom o väzbe...

Obvinený V. K. svoju sťažnosť písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Uviedol, že dôvody väzby po vykonanom dokazovaní nie sú dané a u obvineného nie je obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, prípadne, že dokoná trestný čin. Obvinený prehlásil a doložil dokladmi, že v prípade ak by bol prepustený na slobodu, odíde do Českej republiky, kde má zabezpečené u svojho otca trvalé bývanie. Poukázal na chyby prípravného konania, taktiež na porušenie jeho práva na obhajobu...

Krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok napadnutého uznesenia, ktorým súd neprijal písomný sľub obvineného a zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj výrok, ktorým rozhodol o ďalšom trvaní väzby, zodpovedajú stavu veci a zákonu. Výrok uznesenia, ktorým súd podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi však nie je v súlade so zákonom...

Obvinený V. K. žije v spoločnej domácnosti s družkou - poškodenou A. P., voči ktorej sa mal dopustiť hrubého násillia, ktoré bezprostredne smerovalo k vážnemu ublíženiu na zdraví poškodenej, resp. jej smrti. Na území Slovenskej republiky nemá žiadne iné bydlisko. Z jeho výpovede pred okresným súdom vyplýva, že po prepustení z väzby by si chcel urovnať nezrovnalosti a vyriešiť nevyjasnené otázky s poškodenou a až potom by sa chcel odsťahovať do Českej republiky, kde bude bývať u svojho otca. Prepustením obvineného na slobodu teda nie je vylúčená obava, že tento pri kontakte s poškodenou by dokončil trestný čin, ktorým hrozil. Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby a zároveň neprijal jeho písomný sľub na nahradenie väzby. V tejto súvislosti aj krajský súd písomný sľub obvineného nepovažoval, vzhľadom na povahu prejednávaného prípadu, za dostatočný...

Po preskúmaní trestného spisu krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu,

že postupom vyšetrovateľa v prípravnom konaní pri výsluchu poškodenej A. P. zo 6. 1. 2008 boli porušené práva obvineného na jeho obhajobu, tak ako vyplývajú z ustanovenia § 213 Tr. por. V tejto súvislosti v podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie uznesenia okresného súdu...

V prejednávacom prípade vyšetrovateľ obvineného vôbec nepoučil v zmysle § 213 Tr. por. o možnosti zúčastniť sa výsluchu poškodenej A. P. 6. 1. 2008, ktorý bol uskutočnený od 15.30 hod. V tejto dobe obvinený ešte nemal ustanoveného obhajcu, a preto tento výsluch poškodenej nebol vykonaný v súlade s Trestným poriadkom. V tejto súvislosti boli porušené práva na obhajobu obvineného. Zápisnicu o výsluchu poškodenej zo 6. 1. 2008 preto nie je možné prečítať v zmysle ustanovenia § 263 ods. 4 Tr. por. na hlavnom pojednávaní a súd k tejto zápisnici pri svojom rozhodovaní nesmie vôbec prihliadať.

Na hlavnom pojednávaní nebude možné prečítať ani konfrontácie medzi obvineným a poškodenou, pretože tieto konfrontácie neboli vykonané v súlade s ustanovením § 125 Tr. por.

Ako už bolo vyššie uvedené, v prejednávacom prípade boli porušené práva obvineného pri výsluchu poškodenej A. P. a pri vykonávaní konfrontácie medzi obvineným a poškodenou. Ak poškodená A. P. využije svoje právo v zmysle ustanovenia § 130 Tr. por. A odmietne vypovedať na hlavnom pojednávaní, zápisnicu o výpovedi z prípravného konania nebude možné čítať, a nie je možné prečítať ani zápisnice o jej konfrontácii s obvineným. Tieto skutočnosti však nemohli byť dôvodom na postup podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por., pretože ostatné dôkazy, ktoré sú založené v trestnom spise boli vykonané v súlade so zákonom a odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Pri predbežnom pojednaní obžaloby súd nemôže hodnotiť, či dôkazy predložené okresným prokurátorom postačujú na uznanie viny obvineného, ale rozhoduje o rozsahu a spôsobe dokazovania, ktoré hodlá vykonať na hlavnom pojednávaní...“

Vychádzajúc z uvedeného treba konštatovať, že krajský súd celkom zreteľne predstavil dôvody ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby. Poukázal na to, že sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý upravuje preventívnu väzbu, teda obmedzenie osobnej slobody obvineného v prípadoch, aby sa zamedzilo ďalšiemu pokračovaniu v trestnej činnosti. Podkladom

pre prijatý záver krajského súdu bola výpoveď sťažovateľa pred okresným súdom (nie výsledky procesných úkonov, o ktorých tvrdil, že neboli vykonané v súlade so zákonom), z ktorej vyplynulo, že po prepustení na slobodu by si najskôr chcel urovnať vzťahy s poškodenou a až následne sa odsťahovať na územie Českej republiky. Vzhľadom na povahu skutku, ktorého sa sťažovateľ dopustil, prípadne pokúsil dopustiť vo vzťahu k poškodenej, považoval krajský súd za preukázané, že nie je možné prepustiť sťažovateľa na slobodu, a to ani po prijatí písomného sľubu, že sa bude zdržiavať na určenom mieste v Českej republike. Táto skutočnosť podľa názoru krajského súdu nevyvracala podozrenie, že by sťažovateľ už nepokračoval v trestnej činnosti. Skutkové zistenia boli pre krajský súd natoľko presvedčivé, že uznal dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, a teda sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa o neprijatí písomného sľubu, ktorý za daných okolností hodnotil ako nedostatočný, ako aj s jeho právnym názorom o potrebe zamietnutia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. A práve v tomto smere sa rozhodnutie krajského súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky o neexistencii zákonných dôvodov ďalšieho trvania väzby javí ako ústavne akceptovateľné.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie práv obhajoby označeným uznesením krajského súdu, ústavný súd sa ani s týmito jeho tvrdeniami nestotožnil. Krajský súd totiž vyslovil, že tým, že sťažovateľ nebol v rámci prípravného konania upovedomený o výsluchu poškodenej, nebol tento výsluch vykonaný v súlade so zákonom, a tým došlo k porušeniu práva na obhajobu nielen vykonaním tohto úkonu, ale aj vykonaním konfrontácie medzi sťažovateľom a poškodenou. Sťažovateľ tvrdil, že keďže bolo porušené jeho právo obhajoby, aj ďalšie trvanie jeho väzby je neopodstatnené. Uvedené tvrdenia sťažovateľa však ústavný súd považoval za irelevantné, pretože ako krajský súd uviedol, vykonanie ďalších dôkazov bolo realizované zákonným spôsobom, pričom tieto dôkazy boli spôsobilé

odôvodniť postavenie sťažovateľa pred súd na základe podanej obžaloby. Okrem toho tieto námietky sťažovateľa nesúvisia s dôvodnosťou ďalšieho trvania jeho väzby, pretože ako už ústavný súd konštatoval, krajský súd opodstatnenosť sťažovateľovej väzby obhájl dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že realizácia práva sťažovateľa na obhajobu sa nekončí podaním obžaloby, ale tieto jeho práva trvajú aj v rámci konania pred súdom, prípadne v rámci odvolacieho a dovolacieho konania. Bude potom na samotnom sťažovateľovi, či a akým spôsobom tieto svoje práva využije.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá spravidla zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to, že ústavný súd v uznesení krajského súdu nezistil procesné pochybenia, ktoré by boli v rozpore s citovanou judikatúrou ústavného súdu, a ani príčinnú súvislosť medzi ním a namietaným porušením označených práv, sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2008